

Освенъ свѣтли-тъ тържества, има още едно нѣшто, което най-много дѣйствува върху чувства-та и въображение-то на простия народъ. Подъ туй име разумѣваме лъжовни-тъ — надъ природни случки и сношение-то на хора-та съ невидими-тъ същества; още видѣния-та и чудеса-та, които играятъ една такава важна рола въ безбройни-тъ сръдне-вѣкови легенди («житиета»), но които за наша-та Православна Църква нѣматъ никакво каноническо значение. Въ начало-то на сръдния вѣкъ, имало много и сѣкакви чудеса и видѣния; имало ги, така да кажемъ, на сѣка стѣпка; народа билъ простъ и неразвитъ, па сѣко дори и най-обикновенно явление въ природа-та или въ човѣшкия животъ приемалъ за чудо. Сѣки приказвалъ свои-тъ съништа отъ халуцинация (единъ видъ лудостъ) и простия народъ съ нетърпение слушалъ тѣзи приказки, а като притурялъ по нѣшто и отъ себе-си пускалъ ги да вървятъ отъ уста въ уста. Легенди-тъ (житиета-та) се съчинявали на него време съшто така, както въ наше време се сковаватъ градски-тъ и селеки-тъ сплетки и интриги. Легенда не е ништо друго, освенъ една уйдурма, фантастически напѣстрена и скроена споредъ умствени-тъ и нравствени-тъ потребности на съвременното общество. Папа Григорий най-много помагалъ да се развиватъ тѣзи легенди: едно за туй, че суевѣрие-то идяло въ смѣтката на римската иерархия, а *друго* че и той самичакъ, като синъ на свое-то време, билъ човѣкъ съ голѣмо въображение, а съ късъ умъ.

Изъ следне-то се види каква посока имала тази